

[Landbrugsministeren.]

men jeg mener på den anden side, at der kan forekomme tilfælde, hvor en sag har en så ekstraordinær karakter, at en minister må finde det berettiget og værende i offentlighedens interesse, at han retter henvendelse til ombudsmanden om den, og dette var efter min mening tilfældet med de fremdragne forhold på landbohøjskolen.

For denne sags vedkommende var forholdet det, at efter at højskolen havde fulgt mine direktiver med hensyn til den formelle fremgangsmåde vedrørende dyrlæge Wambersgs forhold og doktorgraden var tildelt ham, anså jeg sagen for afsluttet for mit vedkommende. Imidlertid fremkom der i forbindelse med denne sag så mange påstande og beskyldninger, og der blev rejst så megen kritik, at det som bekendt udviklede sig til en større offentlig polemik, og jeg fandt da, at offentligheden havde krav på en tilbundsgående undersøgelse af de fremdragne forhold, og jeg fandt tillige, at offentligheden var bedst tjent med — og at det ville være bedst egnet til at skabe ro — at sagen blev gjort til genstand for en undersøgelse af en uvildig instans som folketingets ombudsmand, hvis opgave det netop er på folketingets — og det vil sige på borgernes — vegne at have indseende med statens forvaltning, hvorunder også landbohøjskolens forhold hører.

Jeg rettede derfor ved skrivelse af 15. juni 1955 henvendelse til ombudsmanden og forespurgte, om han ville undersøge de i forbindelse med antagelsen af reserve-dyrlæge Wambersgs doktordisputats fremdragne forhold. Den 17. s. m. havde jeg derefter en samtale med ombudsmanden, og under denne samtale henledte ombudsmanden min opmærksomhed på, at han allerede inden min henvendelse havde under overvejelse at tage sagen op af egen drift i medfør af ombudsmandsloven, og at min henvendelse var den anledning, der for ham aktualiserede den offentlige interesse i en undersøgelse. Ombudsmanden meddelte mig herefter, at han var villig til at undersøge sagen og afgive en erklæring til folketinget og til mig. Ombudsmanden betonedede iøvrigt under samtalen overfor mig, at hans beføjelser medførte, at det kunne tænkes, at hans undersøgelse også ville blive rettet

mod ministeriet, hvad jeg naturligvis var ganske indforstået med.

Ombudsmandsinstitutionen er jo af ret ny dato, og der kan naturligvis altid, indtil en fastere praksis har nået at danne sig, opstå tvivl om, hvorvidt en sag kan — og bør — behandles af ombudsmanden eller ej. Men jeg har som nævnt under hensyn til den fremkomne kritik, der jo også omfattede ministeriets afgørelse, og under hensyn til den opsigt, sagen havde vakt, anset det for ønskeligt at lade ombudsmanden foretage en uvildig undersøgelse af hele dette forhold.

Harald Nielsen: Jeg takker den højtærede landbrugsminister for redegørelsen, og jeg tager til efterretning, at man endnu ikke helt har fået udformet de regler, hvorefter ombudsmanden skal gå frem, således at det stadig er genstand for fortolkning, hvad der er det rigtige. Derimod kan jeg ikke helt erklære mig enig med den højtærede minister i, hvad han har foretaget sig på dette område, men det skal jeg ikke komme nærmere ind på ved denne lejlighed.

Jeg vil gerne stille det tillægsspørgsmål, om ombudsmanden ikke kan sige nej til en minister og sige til denne: De må først undersøge sagen og se, hvad De selv kan udrette, før De kommer til mig.

Jeg vil gerne have at vide, om det er således, og hvis det er sådan, må jeg indrømme, at så må det naturligvis overlades til ministerens skøn, hvornår han mener at være kommet dertil, hvor han ikke magter mere.

Landbrugsministeren (Smørum): Det vil vist ikke være rimeligt at forlange af mig, at jeg på dette tidspunkt skal give en almindelig fortolkning af, hvad der er lovens mening med ombudsmandsinstitutionen og ombudsmandens beføjelser. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det er min opfattelse, at det almindelige må være, at de sager, som bliver forelagt for ministeriet, også bliver behandlet og afgjort i ministeriet. Jeg har begrundet, hvorfor jeg handlede i denne sag, som jeg gjorde: jeg syntes, den var af en særlig karakter. Når jeg var enig med ombudsmanden, og han var klar til at tage sagen — der foreligger jo ikke noget om, at ombudsmanden